

eller den unge mannen, som med fasa och förtviflan ännu afmålade på sitt ansigte står der, färdig att rusa upp för trappan, och ... men nu håller ju Punsch på att bli högtidlig och allvarsam! ... Ber om ursäkt! var ej så illa ment. Men se, Punsch kom att fördjupa sig allt för mycket på hafsbotten och glömde alldeles hvar han var hemma ... Vi skulle således tala om "strömkarlen" och hans arbete. Ett vackert göra, minsann, att rubba dessa stenblock, som den rastlösa, häftigt framåttilande vattenmassan behöft så många år för att så småningom göra ned dit, der de nu ligga till stort mehn för Mälarens aflopp — Punsch bugade sig af aktning för den, som vedervägar både lif och helsa för samhällets gagn, och ämnade just bjuda honom ett glas punsch att värma sig med, när dykaren åter dök ned för att fortsätta sitt osynliga arbete.

Under afvaktan, att dykaren åter skulle låta se sig, gick Punsch upp på Telegrafbyrån för att efterhöra, om icke någon ny jernvägsolycka timat i utlandet, eller någon af våra ångbåtar gått förlorad; men som, till mensklighetens lycka, vederbörande tycks ha sansat sig, återvände han efter vid pass två timmars förlopp öfver Norrbro, då Punsch till sin utomordentliga öfverraskning såg enahanda menniskomassa och enahanda ansigten i enahanda ställning och sysselsättning. Som detta var ett alltför frestande förhållande för Punsch, att han icke deraf skulle begagna sig, så tog han upp sitt ritstift och ritade af dessa skådelystna, som kunna låta två timmar rinna bort af en dyrbar tid med att se på ... en mudderpräm; — dykaren var nämligen under denna tid nere på botten. Porträtterna förvaras till framtida behof i Punsch's lithografiska album.

Emellertid fick Punsch på hemvägen se någon-ting, som är mycket mera värdt allmänhetens uppmärksamhet än en präm, nämligen Molinska vattenkonsten å Carl XIII:s torg. — Men, som krönikan nu vuxit till en för tröttande längd för läsaren, och plats måste lemnas för en ny anmälan, så ser Punsch sig nödsakad att spara sina yttranden om detta mästerverk till nästa "ledare".

Anmälan.

"Stockholms-Punsch", tager sig härmed friheten bedja allmänheten att köpa sitt sista kvartal under detta år med ett pris för prenumeranter af 1 rdr 75 öre. — För de tre förflutna kvartalen betalas 4 rdr 10 öre, och för halft år 3 rdr. — Lösnummer säljas genom kolportörer, samt å de flesta utdelningsställen till 10 öre N:o. — Prenumeration sker i landsorten å postkontor, i städerna hos bokhandlare och å tidningsutdelningsställen.

"Stockholms-Punsch" får dessutom tillkännagifva, att den antagit herr Otto von Schantz såsom sin Redaktör, samt kommer hädanefter att bjuda läsaren på fyraspaltig text; dess första och sista sida upptages af illustrationer, nu som hittills tryckta i Lith. Anstaltens tryckeri, hvarjemte med tidningen kommer att följa ett annonsblad, innehållande, förutom annonser, en mindre berättelse, eller uppsatser af blandadt innehåll. I detta blad införas annonser å åtta öre petit-raden, då annonsören, om annonsen införas trenne gånger, erhåller den fjärde gratis.

"Stockholms-Punsch" hoppas således, att allmänhetens hitintills visade bevägenhet för densamma, ännu mera skall ökas genom de vidtagna förändringarne, och vill blott tillägga, att den utsändes ifrån hr J. W. Svenssons boktryckeri, Svartmangatan N:o 22, dit afven annonser kunna sändas, som skola införas i "Stockholms-Punsch".

Redaktionen.

Bokstafsgåta.

a t g u p a h å l a l n c b h e a d u o l o t i b e
f r e e o r i o t a r l l v z z s å a t t h l m e r s c h s k
i e o t d r e

Rätt sammansatta bilda ofvanstående bokstäfver 13 ord, hvilkas begynnelse- och slutbokstäfver utgöra namnen på tvenne Svenska författare, som båda voro sanna vänner af frihet och upplysning.

Orden äro:

- 1) En sångstämma; 2) En stad i Norra Amerika; 3) En ö i Medelhafvet; 4) En stad i Würtemberg; 5) Något som begagnas vid tvätt; 6) En Fransk statsman; 7) Ett fortskaffningsmedel; 8) En af Donaus bifloder; 9) En sorts målning; 10) En gudadryck; 11) En fogel; 12) En större byggnad; 13) Ett karlnamn.

Uttydning på Bokstafsgåtan i föregående n:r:

Artisternas namn äro:

Oscar Arnoldson. Louise Michaeli.

De 14 orden äro:

- 1) Orel. 2) Sko. 3) Corfu. 4) Augusti. 5) Repris. 6) Apenrade. 7) Rum. 8) Näsijärvi. 9) + t. Objec. 10) Lüttich. 11) Dora. 12) Svante, 13) Opal. 14) Ngami.

Uttydning på Charaden i föreg. n:r är: Nödfall.

Rättelse. Under 4:de sidans teckning står porrätt, läs porträtt.

— Allas belåtenhet inom en lantlig familj, vid åsynen af artistens lyckade porrätt af »kåra far.»

STOCKHOLMS

PUNSCH

Pr. för $\frac{1}{4}$ år: 4, 10 Rdr. lmt; för $\frac{1}{2}$ år: 3 Rdr. lmt; för $\frac{3}{4}$ år: 1, 15 Rdr. lmt, postförvaltarearvodet inberäknadt; lösummaner 10 öre. — Prenumeration sker i Stockholm ä vanliga tidningsutdelningsställen.

1873

N° 26.

Punsch anhåller hölt blygsamt att icke bli allt för mycket kländrad, ifall hans brygd icke skulle falla alla i smaken!

Liten krönika.

Lördagen den 4 Oktober.

Täckelsets bortfallande från Molinska konstverket; profning af hästlungor och hästben på Ladugårdsgärdet, samt skarpskyttesoiréen å mindre teatern ha varit de händelser, som på den senare tiden ådragit sig allmänhetens uppmärksamhet.

Hvad kapplöpningen på Ladugårdsgärdet vidkommer, så har Punsch icke varit och sett på densamma. Han går visserligen mycket gerna ut på detta exercisfält när dragoner och lifgardister der utföra sina hurtiga och vackra manövrer, men han har icke rätt kunnat förlika sig med detta onyttiga sätt att plåga hästar, genom att anstränga dem öfver höfvan på en rännarebana.

De få gånger Punsch åsett dessa kapplöpningar, har han icke kunnat underlåta att göra en jemförelse med forntidens gentleman-riders och deras idrotter, med de nu lefvandes. Fordom pröfvades hästens styrka på tornerbanan, och riddaren fick tillfälle icke blott att visa sin ädla stridshästs snabbhet och styrka utan ock sin egen skicklighet som ryttare samt kraften af sin arm, iklädd en lysande rustning, som förhöjde praktens af det manliga skådespelet. Nu deremot bör hästen påminna om Don Quixotes Rosinant så mycket som möjligt, och gentleman-riders intager å dess spetsiga rygg en den mest osköna ställning man gerna kan tänka sig, påminnande i sin smaklösa dragt om en papegoja. — Men tiderna förändras och vi med dem, sa' Borgmästaren gick brandvakt!

Men om Punsch icke sett på kapplöpningen så har han desto mera beskådat Molins mästerverk. På samma gång han beundrade den djupa poesi som utgör det mest framstående i detta monument, försjönk Punsch i glada minnen vid åsynen af vattenkonsten hvars stråle så lifligt påmint honom då han som barn plögade med en handspruta sända vattenstrålar upp i luften. Visserligen har Punsch äfven gjort sig den föreställning att inbillningen mera ostörd hade fått behålla det poetiska intryck som hvarje grupp inger åskådaren, om de kullerstenar, som äro anbringade kring sockeln gått ända upp till dess öfre kant; men det kan ju vara en möjlighet, att Ägir och hans döttrar någongång lyckas att i hafsbandet få tag i en huggen och slät-hyflad granitklippa på hvilken de kunna klättra upp och njuta af den nedgående solens anblick, eller att Necken sätter sig på en brokista, för att å sin guldbarpa slå sina förtrollande toner.

Som Punsch är en sann vän af Skarpskyttarne så gick han derföre med nöje till Mindre teatern d. 30 Sept., ty då gafs den sista soiréen för Stockholmskårens kassa. Redan vid inträdet på schweitzeriet visade sig stor liflighet ty man väntade sig en förnöjsam afton och detta hopp uppfylldes äfven. — Sedan

Punsch, trogen sitt namn, vederqvickt sig med ett glas af denna sköna dryck, gick han in i salongen, artigt mottagen af de vid ingången såsom värdar fungerande skarpskyttarne. Ridån går upp och publiken välkomnades med en prolog af Nybom. Den gamle skalden hade ihågkommit sina vänner skarpskyttarna, ty ord af själ, lif och anda flögo ut i salongen och fyllde allas hjertan med glädje. — Knappt hade applåderna tystnat öfver den svenska folkskaldens sköna opus, förrän ridån ånyo gick upp och 16 raska skarpskyttar stå på tiljan, ej denna gång med svärd vid sidan eller gevär i hand, utan med sångens toner färdiga att taga publikens hjertan. Detta lyckades äfven, ty både chör och solopartier i sångnumren voro förträffliga, och emottogos med ljudeliga applåder. — Härpå uppfördes Köpman och Skarpskytt, ett fosterländskt stycke af *Lars Johan*, som vittnar om känsla och kärlek till fosterjorden. De kända skarpskyttarne hade här tillfälle att ånyo framträda ej blott i sång utan äfven i krigisk lek, hvilket hade en god verkan i de sceniska framställningarne. — Truppen Carlberg & Salsenstein sökte med raskhet fylla sina platser, oaktadt de kl. 4 samma dag kommo från Westerås och således måste nästan hoppa från ångbåten till tiljan. — I sluttablån: *Fältvakten*, som var artistiskt anordnad af den snillrike hr Hallbeck, togo sig skarpskyttarne förträffligt ut och solot utfördes väl. Ridån gick slutligen ned för sista gången och publiken var nöjd. — Skarpskytteiden har således ännu lif och skall hafva det, sålänge välviljan, ihärdigheten och allvaret ej tröttna att omskygga densamma.

Anmälan.

“Stockholms-Punsch“, tager sig härmed friheten bedja allmänheten att köpa sitt sista kvartal under detta år med ett pris för prenumeranter af 1 rdr 75 öre. — För de tre förflutna kvartalen betalas 4 rdr 10 öre, och för halft år 3 rdr. — Lösnummer säljas genom kolportörer, samt å de flesta utdelningsställen till 10 öre N:o. — Prenumeration sker i landsorten å postkontor, i städerna hos bokhandlare och å tidningsutdelningsställen.

“Stockholms-Punsch“ får dessutom tillkännagifva, att den antagit herr Otto von Schantz såsom sin Redaktör, samt kommer hädanefter att bjuda läsaren på fyraspaltig text; dess första och sista sida upptages af illustrationer, nu som hittills tryckta i Lith. Anstaltens tryckeri, hvarjemte med tidningen kommer att följa ett annonsblad, innehållande, förutom annonser, en mindre berättelse, eller uppsatser af blandadt innehåll. I detta blad införas annonser å åtta öre petit-raden, då annonsören, om annonsen införes trenne gånger, erhåller den fjerde gratis.

"Stockholms Punsch" hoppas således, att allmänhetens hitintills visade bevägenhet för densamma, ännu mera skali ökas genom de vidtagna förändringarne, och vill blott tillägga, att den utsändes ifrån hr J. W. Svenssons boktryckeri, Svartmangatan N:o 22, dit äfven annonser kunna sändas, som skola införas i "Stockholms-Punsch".

Redaktionen.

Litet prat vid Punschglaset.

Det påstås i anledning af de pågående förvecklingarne i Spanien, att Mac-Mahon ämnar taga de trupper, som förut legat i *Rom* och *Champagne*, och lägga dem i *Bourgogne* och *Bordeaux*.

Af de utländske tidningarnes yttranden om fusionisternas möte med grefven af Chambord framgår: att grefven för det första har svårt att säga någonting; för det andra lär det vara mycket svårt för honom att yttra någonting; och för det tredje så lär det vara mycket svårt för honom att säga någonting som hör till saken. Äro nu dessa yttranden af de stora tidningarne öfverensstämmande med verkliga förhållandet, så måste den ädle grefven af Chambord vara stum, och torde detta vara anledningen till den hemlighetsfulla tystnad som hvilat öfver fusionisternas möte med honom i Frohsdorf.

En rådman i en mindre stad, hvilken man i allmänhet påstår lär ligga vid världens ända, blef en gång tillfrågad om han kunde upplysa hvarför vattnet i Nordsjön var så salt. Efter en stunds begrundande förklarade rådmannen sig icke kunna uppge något skäl till detta naturförhållande.

"Jo, ser fabror", upplyste den frågande, "det är troligen därför att det går så ofantliga sillstim i den sjön."

"Åh, kors!... det har jag aldrig kommit att tänka på!" utbrast rådmannen, fullkomligt öfvertygad om det riktiga i denna slutsats.

En egendomsegare erhöi från sin förvaltare följande egendomliga bref: "Herr Patron! Härmed har jag med mycken glädje äran förkunna, att efter en myckenhet brist på regn, nu har det börjat regna och regnar nu till stor myckenhet, troligen för att afhjelpa den stora myckenhet brist på regn som varit, så att det nu istället uppstått en myckenhet brist på torka. Men det myckna vattnet som faller har dock ännu icke skadat säden, som fortfarande står mycket vacker, med roten ned och axet uppåt, och lofver gifva mycket god skörd. — Herrskapssvinen hafva förökat sig till stor myckenhet, men har deremot döden farit in i stor myckenhet i svinahjorden

för godssets underhafvande, som derigenom lida brist på en myckenhet svin, och torde det därför blifva af nöden, att vi taga af de bättre svinen och släppa ut dem bland allmogen, som annars torde komma att taga upp ibland sig en myckenhet bondsvin, och återigen förstöra sin afföda. För öfrigt vill jag blott i förbigående tillägga, att det återstår ännu mycket att göra här i världen, för att Herr patron skulle bli nöjd med sin egendom, och vill blott anhålla att få kännedom huru vi skola behandla huden till den oxen som drunknade sistlidne, men som vi oakadt mycket stora ansträngningar ännu icke lyckats att få reda på, till min mycket stora ledsnad, ty det var en mycket bra oxen, och torde patron få mycket svårt att finna sin make. Ladugårds-Lisa ber mig säga nådig patronessan, att hon icke behöfver ha några bekymmer. Hvarom fråga är, skall vara mycket hemlighetsfullt ty det lærer röra ett mycket grannliga förhållande emellan patronessan och några kalvar som blifvit försälda till hennes belåtenhet, men som icke lærer komma att omtalas för patron och vill jag således förhålla mig mycket tyst i denna fråga, och förblifver påminnande eder ytterligare om bondsvinen, samt herrskapssvinens myckna nödvändighet på godset hvarför det torde törhända vara mycket bra om ni komme sjelf då frågan torde bli bättre amallgamerad efter patrons eget hufvud, eder mycket ödmjukaste Tjenare

N. N.

Charad.

Mitt första och andra ej gerna bör delas,
Men händer det likväl, exempel ej felas,
Att olycka följer och vinsten blir klen.
Om världens mitt tredje dig orättvist fäller
Så tänk mot den Högstes hur litet den galler,
Han friar och faller med rätta allen.
Mitt hela väl stundom sin lycka kan göra
Men äfven i olycka kan det dig föra.
Dock fikas derefter af mest en och hvar,
Och högt det värderas af dem som det har.

Uttydning af bokstafsgåtan i föregående N:o.

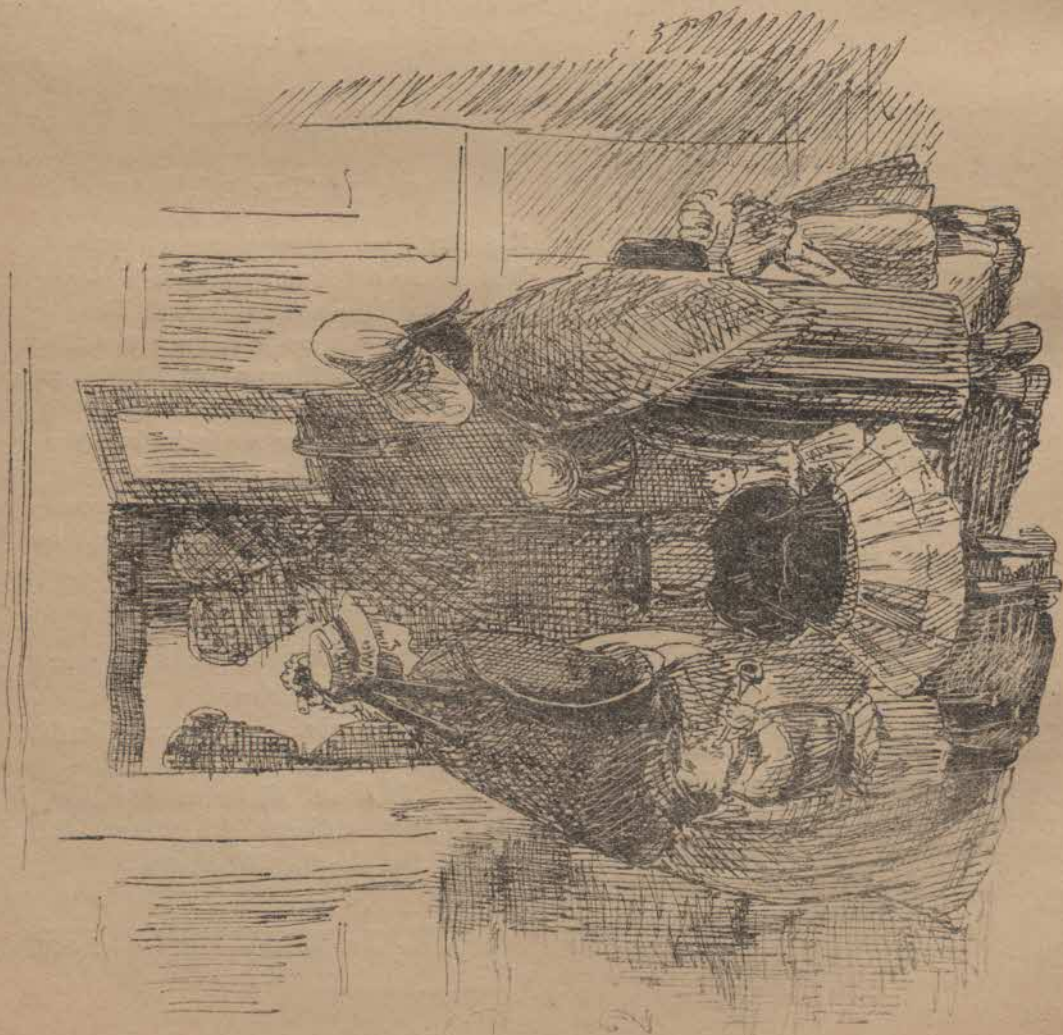
Författarnes namn äro:

August Blanche. Thomas Thorild.

De 13 orden äro:

- 1) Alt. 2) Utah. 3) Gozzo. 4) Ulm. 5) Såpa.
- 6) Thiers. 7) Båt. 8) Leck. 9) Alfresco. 10) Nektar.
- 11) Colibri. 12) Hotel. 13) Edvard.

"På nattlig dunkel bana".

En söga angenäm utsigt att få nattro i kupén.

Fördömdt!... Komma oen störa mig på detta vis!... Jag skall icke stiga af förr än vid Vretstorp.
"Vretstorp ha' vi farit förbi för öfver en timme sedan."

STOCKHOLMS

PUNSCHE

Pr. för ¼ år: 4, 10 Rdr. Rmt, för ½ år: 3 Rdr. Rmt, för ¾ år: 1, 15 Rdr. Rmt, postförvaltareafvudet inberäknadt, lösummer 10 öre. — Prenumeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelingsställen.

1873

Nº 27.

"Går icke hästen öfver, så går jag!"

Anmälan.

På sista kvartalet af "Stockholms Punsch" kan prenumereras med 1 rdr 75 öre. Prenumeration sker i landsorten å postkontor, i städerna hos bokhandlare och å tidningsutdelningsställen. Lösnummer säljas till 10 öre exemplaret.

Med tidningen kommer att följa ett annonsblad, innehållande, förutom annonser, en mindre berättelse, eller uppsatser af blandadt innehåll. I detta blad införes annonser å 8 öre petit-raden, då annonsören, om annonsen införes trenne gånger, erhåller den fjärde gratis.

Annonser kunna inlemnas till Boktryckeriet, Svartmangatan N:r 22, dit äfven bref till Red. adresseras.

Redaktionen.

Liten krönika.

Lördagen den 11 Oktober.

Kyrkomötet är nu afslutadt, och representanterna hafva rest hem, både kyrkans och de s. k. lekmanneombuden. Den senare benämningen lär vara en förkortning af lekamensmän, jordlifvet, materien; då deremot de andra äro våra själasörjare, de der tänka på vår ande. Det har således varit ett samarbete emellan anden och materien, ett naturligt förhållande, som icke har kunnat annat än leda till lyckliga följder. Derom är Punsch fullkomligt förvissad, ehuru han, hysande fullt förtroende till ombuden, icke ansett sig behöfva öfvervaka öfverläggningarne eller med uppmärksamhet åhöra de fattade besluten, öfvertygad att de förra allt igenom skett i anda och sanning, och de senare fattats till fromma för kyrka och stat, och till uppbyggelse för alla trogna själar som vistas under vår svenska himmel så till lands som vatten; hvilka själar, de må nu tillhöra rojalister eller republikaner, fritänkare eller sådana, som icke tänka alls, böra vara mycket tack samma, att de lefva under sådana kyrkofäder som våra, de der så gerna vilja befordra upplysning och framåtskridande.

Men det är icke sagdt att alla äro belättna, ty det finnes så mycket otacksamt folk här i världen. Bestämndt komma småfoglarne att bli mycket tack sammare kräk då de nu få skydd till lif och lem. Vår Herre föder sparfvar, ha vår jords regenter tänkt, i det de vänligt blickat ned på kräken, såväl de flygande som krypande och gående, och dervid kommit att beakta de stackars småfoglarne, enkannerligen sparfvar och tättingar, hvilka äro en särdeles begärlig spis icke blott för kattsläktet, utan äfven för människor, isynnerhet för dem som springa med limstången, och de s. k. söndagsjägarna, hvilka senare piffa och paffa i buskar och snår, icke aktande hvem som sitter "bag busken og lurar," om det är en hare, fogel eller menniska som derstädes intagit en afvaktande ställning. Alla jor-

dens regenter skola emellertid nu komma öfverens om att skydda de smås tackars foglarne. Det är en ädel och fridfull handling att som örnar breda ut sina vingar till skydd för dessa små väsen, hvilka troligen komma att bli mycket mera tacktamma härför, än den der sortens människor, som icke tycka om att stå under skydd af någon slags lag, och som aldrig äro nöjda och vi skola nu få se huru erkänsamma dessa små bevingade kräk bli, huru de skola uppbjuda all sin förmåga för att visa oss sin tacksamhet, de skola täfla i att visa med hvilken belåtenhet de förtära de smulor vi bjuda dem, medan vi sitta och smutta på vår punsch, de skola slutligen bli så förtroliga med oss att vi kunna anförtro dem vårt hjertas hemlighet. Vi skriva några rader med en blyertspenna på ett rosenrödt papper, sticka det i näbben på vår lilla favorit, och ledd af instinkten som bevarat hägkomsten af den skönas boning till hvilken den ofta följt oss sittande på vår axel, flyger den lille till henne, och sålunda skola vi med tiden måhända kunna inrätta en fogelpost, mycket angenämare och billigare än den som åstadkommes med stadsbud.

Schahen har på sin hemresa varit utsatt för ett äkta "gambit"-drag af några som icke hade någon ting mindre i sinnet än att göra honom så fullständigt matt som möjligt, på det att alla hans dyrbarheter skulle stanna i deras händer, framför allt hästen med sin dyrbara svans, der "hvärtannat härstrå är af guld, hvärtannat är af silfver", alltsammans hopknutet med en gedigen guldring. Men de skålmarne höggo förgäfvos efter denna svans; ty hästen drog den åt sig, hvarpå schahen i sin ordning drog öronen åt sig samt gjorde ett äkta schakdrag och flydde samt kom undan, tack vare hästens snabbhet och kosackbetäckningen, som kastade sig emellan rövvarne och solmajestätet, som helt solo "barkade" åstad på sin arab, tills han trodde sig vara i fullkomlig säkerhet. Att de kända kosackerna, som slogo röfrarne på flykten, blifva rikligt belönade med minst "Sol- och Lejonorden" i briljanter, kan man taga för gifvet.

Litet prat vid Punschglaset.

Den äldste i familjen Montmorency anses vanligen för den förste baronen i kristenheten, emedan legenden inom familjen berättar, att en af dess förfäder varit den förste adelsman, som antagit kristna läran. Då Talleyrand en dag i ett sällskap fann hertigen af Montmorency tillsammans med baron Rothschild, hvilken nyss förut hade erhållit denna värdighet, sade han till hertigen: "Behagar den förste baronen i kristenheten presentera mig för den förste baronen i judendomen?"

Biskop Fahlerantz plågade förrätta inspektio-
nerna i sitt stift åtföljd af konsistorienotarien, och
benämndes då dessa af presterskapet för "konsisto-
rium." En gång infann sig Fahlerantz på in-
spektion hos kyrkoherden H., hvilken förut såsom
adjunkt ofta af konsistorium blifvit flyttad från ett
pastorat till ett annat. Efter middagsmåltiden skulle
Fahlerantz resa. H. lät för den skull förspänna
sina egna hästar, ett par lifliga och unga fålar. När
Fahlerantz såg dessa ystra djur, som tycktes ha myc-
ket svårt att stå stilla, yttrade han sin farhåga vid
att åka efter dem och begärde, att H. skulle anordna,
att skjutshästar anskaffades. — "Var icke rädd, herr
biskop! Kårsvennen är pålitlig, och dessutom" —
tillade H., småleende, "är det väl icke för mycket,
att jag en gång får nöjet skjutsa konsistorium, som
så många gånger skjutsat mig."

Fahlerantz, som förstod piken, satte sig, små-
leende, upp i vagnen och förklarade sedermera med
sin vanliga humor, att ingen förstod så bra att skjutsa
konsistorium som H.

Ehuru väl det torde förefalla obehvämt för sul-
tanen af Turkiet att sitta i *porten* och regera, måste
han dock derstädes gjort det temligen bekvämt åt
sig, ty hans regeringsbeslut utgå alltid från *divanen*

Kejsaren af Ryssland har visserligen en hel hop
med *Finnar* att tagas med, men håller dock någor-
lunda ordning på dessa med ett slags kylande me-
del, som kallas för *Ukaser*.

Konungen af Sverige har det mera bekvämt, ty
han styr sitt folk från ett *kabinett* och tvenne *kamrar*
samt har dessutom, såsom konung af Norge, något
ting att "roa" sig med.

Kommunister, Gambettister, Bourbonister, Fusio-
nister — hvilka alla borde gå under namn af Kon-
fusionister — ha ställt till sådan oreda i Frankrike,
att Mac Mahon måste stödja sig mot bajonetten för
att hålla sig uppe, hvilket man måste medge icke
är någon bekväm och afundsvärd ställning.

Don Carlos vill ha sin vilja fram i Spanien och
begagnar sig af kulor och krut för att göra sig åt-
lydd; de upproriske vilja å sin sida, att deras rege-
ring skall åtlydas, och begagna sig af kulor och krut
att få den verkställd; och republikanerna begagna
kulor och krut, dels för att motarbeta de öfrige par-
tierna, och dels för att bana väg för en konung,
kommande Gud vet hvarifrån!

Konungen af Danmark har det temligen "ge-
mütligt", ty han regerar tillsammans med folk och
bönder.

Lyckligast har dock kejsaren af Tyskland, ty
han regerar med Guds nåde; och obehagligast ko-
nungen af Italien, som regerar i närheten af *påfven*.

A. — Vi befinna oss i Stockholm, icke sannt?

B. — Nåväl?

A. — När man är i Stockholm, är man i Sverige;
i Sverige är man i Skandinavien; i Skandinavien i
Europa; i Europa på jorden; på jorden i verldsall-
tet; i verldsalltet i evigheten; i evigheten i himmel-
riket. Således: när man är i Stockholm, är man i
himmelriket — tycka åtminstone hyresvärdarne nu
för tiden.

De dagliga tidningarne veta att berätta, att ama-
nuensen herr C. Eichhorn blifvit utsedd till ledamot
af Arkeologiska Akademien i Antwerpen för sin mo-
nografi öfver den Nederländske konstnären Willem
Boy, "arkitekt i Sverige under Konungarne af Wasa-
ätten". — Boy var således arkitekt i Sverige om-
kring *trehundra år!*... En i sanning högst sällsam
företeelse, som historien hitintills icke vetat af; ett
riktigt underdjur, och derföre har han också fått
sin "monografi", hvilket, som man torde ihågkomma,
är beskrifning på en ensam art af djur.

Charad.

Mitt första är hemskt till att skåda
Och tycks om förgängelse tala,
Det händer man blir det af våda,
Men sällan af frivilligt val.
Mitt andra i stoftet får knåda,
Men lämpar sig ej för det hala,
Dess fall brukar olycka båda,
Det finns i oräkneliga tal.

Mitt hela är ämnadt att föra
Till lugnet och hvilan den trötta
Men det skall ej oro mig göra,
Ty än jag behöfver det ej.
Nej, det skall min glädje ej störa,
Än trampar jag vägen den nätta,
Men skulle dess buller jag höra,
Jag blundar, så ser jag det ej.

Uttydning af Charaden i föregående Nr:

Rikedom.

Från Kapploppningen.

“Den der hästen skall, min sja, inte ha ett litet stallrum!”

“Den här hästen känner då alltid igen mig!”

“Kommer aldrig att skel!”

STOCKHOLMS
PUNSCCK

1873

Pr. för ¼ år: 4, 10 Rdr. Bmt, för ½ år: 3 Rdr. Bmt, för ¾ år: 1, 75 Rdr. Bmt, postförvaltarearvodet inberäknadt, lösummer 10 öre. — Prenumeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen.

Nº 28.

Allmän Folkbevärning!

Farliga förposter.

Anmälan.

På sista quartalet af "Stockholms Punsch" kan prenumereras med 1 rdr 75 öre. Prenumeration sker i landsorten å postkontor, i städerna hos bokhandlare och å tidningsutdelningsställen. Lösnummer säljas till 10 öre exemplaret.

Med tidningen kommer att följa ett annonsblad, innehållande, förutom annonser, en mindre berättelse, eller uppsatser af blandadt innehåll. I detta blad införes annonser å 8 öre petit-raden, då annonsören, om annonsen införes trenne gånger, erhåller den fjärde gratis.

Annoser kunna inlemnas till Boktryckeriet, Svartmangatan Nr 22, dit äfven bref till Red. adresseras

Redaktionen.

Liten krönika.

Lördagen den 18 Oktober.

Nu skola vi få oss en Härordning, hvilken Punsch hoppas måtte bättre egna sig till ordnandet af vårt försvar, än de arméorganisations-förslag som hitintills lupit af stapeln, åtminstone ligger det i sjelfva namnet "härordning" någonting fosterländskt som väcker Punschens lifliga förhoppningar. Som Punsch, i likhet med alla verkliga svenskar, tycker att kärnan af den här som skall värna "frihetens stamort på jorden", bör utgöras af en stam kärnfriska, vid exersis och disiplin väl invanda "gossar", hoppas han att den utmärkta svenska soldaten icke måtte tagas från roten, utan blott uppräckas och omplanteras, samt deromkring ordnas, lik en väldig furuskog, det öfriga svenska folket, man ur hus, med gevär på axeln. Se det skulle vara en syn, som heter duga, det!... Det skulle glädja hvarje äkta svenskt hjerta; ja sjelfva landtmannapartiet. — Punsch höll på att skriva "allmogesällskapet", för att undvika det mindre svenska "partiet", men, som det måhända af någon skulle kunna tydas såsom en "personlighet" så tors icke Punsch, ty hans redaktion tillåter icke några tve tydiga uttryck. Punsch vill således blott säga, att landtmannapartiet t. o. m. icke skulle tycka så illa om förslaget, och skynda att bevärna sig ända intill tänderna, samt med sin kapten i spetsen,

"och en bataljon till fots",

"och en bataljon till häst",

"och tre regementen tunga dragoner",

öfva den vidt beryktade reträtten tvärs igenom det gamla Svithiod, på det att, då den oöfvervinnerliga fienden kommer, man med strategisk slughet måtte kunna narra honom med sig in i lapplands skogar för att derstädes uppätas af "knott", till en förskräcklig lexa och varnagel för andra anekteringslystna härskaror.

Men hotande moln uppstiga på den politiska horisonten, och det tyckes vara af behovet påkalladt att vi litet hvar bevärna oss; ty besinna

hvilka hotande upprop som utgå ifrån kommunister, internationales, socialdemokrater, katodersocialister, och gud vet allt hvad de heta alla dessa associationer för dåliga uppsåt, hvilka predika korståg emot eganderätten och arbetet genom hundrade språkrör såsom: "Hattmakaregesällernas organ", "Skräddaregesällernas organ", "Sockerbagarnes organ", "Pumpmakarnes organ", "Filarnes organ", o. s. v. Ja, Punsch tror till och med att "Lump-samlarne och Gatsoparne" hafva sin särskilda organ; och alla sjunga ur samma ton och i Berlin, trots segerherrens närvaro, der skall slaget slås. Hvad skall det bli af det stora fäderneslandets herrligheter och af alla dessa fabriker för kram å la Leja, af alla dessa kollektörer å hvilkas "kollektioner" stora vinster oupphörligen utfalla, de tyska cigarrerna, de tyska kanonerna, med ett ord, hela det tyska "gescheftet? ... allt! allt! skall puts veg ty Internationales, mest internationella internationaler, eller den s. k. alliansen — icke att förblanda med den "heliga alliansen", ty som man vet är ingenting heligt för en internationalist — har, enligt hvad som blifvit bekant, allvarligt förbundit sig att icke längre låta ens den allra som lillaste sten finnas kvar i våra samhällsbyggnader. Allt skall grusas. Kyrka, stat, familj och fosterland, allt skall bort. Bacunin skall i spetsen för "alliansen" likt en härjande cirocco fara öfver världen läggande staterna i grus och förödelse. När sålunda allt är fullbordadt och den gamla menniskan, med sin samhällsordning och tro på Gud är bort-sopad, då skall en ny æra uppgå, och Bacunin, lik en ny Gud, utbreda alliansens läror, menniskan återgå till sitt naturtillstånd, och vegeterande likt djur, hvilka lefva ett sorgfritt lif, utan arbete och utan bekymmer. — Ack, Bacunin, Bacunin du är en stor man; men akta dig att man icke misstager sig på dig, och inspärrar dig i ett dårhus!

Litet prat vid Punschglaset.

Löjtnant W., vid W. regemente var en gång under ett möte ute med sin pluton på tiraljörexcis, och framskred med sin jägarekedja längs utmed stranden af en sjö. Plötsligt hördes rop af liffig ångest och förskräckelse framför kedjan, som genast, på befälhafvarens tillsägelse gjorde halt, och W. skickade en patrull under en korporals befäl för att upptäcka orsaken till de häftiga ropen. Efter en kort stund återkom korporalen, och görande ställningssteg framför sin befälhafvare, utropade han: "Gud bevare löjtnanten, det är fruntimmer som bada!"

"Kan du säga mig hvem som var Karl IX:s far?" — frågade lärarinnan i en pension en flicka

under en lektion i historien. Men då den tillfrågade icke kunde svara, sträckte en liten flicka, ifrig att icke frågan skulle gå förbi henne, upp sitt finger. — "Nå, min lilla flicka," sade då lärarinnan uppmantrande, "du ser så säker och belåten ut, att jag är öfvertygad att du till din äldre kamrats skam, nog skall reda dig bättre än hon. Svara du således i hennes ställe, kära barn." — "Han hade ingen!" förklarade den tillfrågade, till kamraternas synnerliga munterhet.

H. H. Påfven lärer, med anledning af kyrkomötets beslut om afläggande af biskoparnes skrud vid de kyrkliga ceremonierna, fått emottaga följande skrifvelse, om från någon härvarande ultramontan eller från någon den katolska kyrkans tjänare är för Punsch obekant:

"Ers Helighet!

Till min utomordentliga ledsnad får jag härmed för Eder, Helige fader, förkunna, att den sista åminnelsen af vår kyrkas tillvaro i det numera i kätterskt mörker försjunkna Sverige, blifvit borttaget från dess kyrkliga bruk. Det var en ljuf anblick, ett svagt hopp om att vår enda saliggörande kyrka ännu hade ett finger med i spelet, och således ännu hade utsigt att så småningom få in sina lysande och hänförande ceremonier, att se mitran och den praktfulla biskopskåpan, inför Lutherska kyrkans kalla och utan helgon prydda altaren. Men nu är äfven denna ljufva anblick försvunnen, den sista skynten af vår kult i Sverige är genom den sista synodens fattade beslut, borttaget. Ack, Helige ofelbarhet och ofelbara Helighet! Hvarför eger Du icke i din makt, att sända de kätterska svenskarne tusentals mitraljörer på halsen, till straff för den prydliga biskopsmitralen, som de tagit från de smordas hufvuden!

Med en ödmjuk bön till våra undergörande helgon, att de måtte bringa förhållandena här i världen derhän, att alla kättare slutligen måtte få se sin ända, beder jag om Eder Ofelbarhets heliga välsignelse, och kyssande det jordiska stoftet af Eder himmelske toffel, faller jag på knä, och tecknar, Eder ödmjuka

N. N."

Min filosofi.

Här mina vänner har ni min egen
Philosofi.

Min bästa lexan uti den vägen.

Tag mot den ni;

Den kan väl nyttig er bli en gång

Och som ni ser är den icke lång.

Om du i världen dig ensam trycker,
Så fatta mod.

Om fattigdom eller sorg dig trycker,
Haf tålmod.

Allt ondt en öfvergång säkert har,
Om endast tåligt man det fördrar.

Om man i motgången modet faller,
Hvad batar det?
Nej friskt kurage när till strids det galler,
Den kan bli het,
Och som den starkaste oftast "rår",
Man ingen svaghet markera får.

Om menskors ondska mig smått förskräcker
Jag repar mod.
Om deras laster min leda väcker
Är lexan god.
Allt till min nytta ju vändes då
Och därför klagat jag ej derpå.

Om falska vänner med svek och ränker
Mig skada gör.
Om tadelsjukan min vandel kränker,
Min frid förstör,
Som skadedjur jag dem undfly må
Som stötestenar dem förbigå.

Förtalets hydra mig ofta stungit
Ned giftig tand,
Min bästa glädje hon har betvungit;
Men efter hand
Jag mod att trotsa dess ondska fick
Och lugnt framåt på min bana gick.

Om smärtans törne mitt hjerta sårar
Jag tänker blott:
En endast löjen, en annan tårar
Fick på sin lott;
Men fastän orättvis lyckan är
Blir hon en ann' gång väl mindre fjer.

Men om gudinnan mig vresigt vänder
Sin rygg alltjemt,
Jag par d'epit efter henne sänder
Ett muntart skämt
Och skrattarne på min sida får;
Det skall bli balsam på mina sår.

Ja, lefve glädjen låt sorgen fara
För vind och våg,
Nu vill ej längre jag sorgsen vara
Uti min håg,
Ty det mig kostar mången tår
Och därför ögat ju svida får.

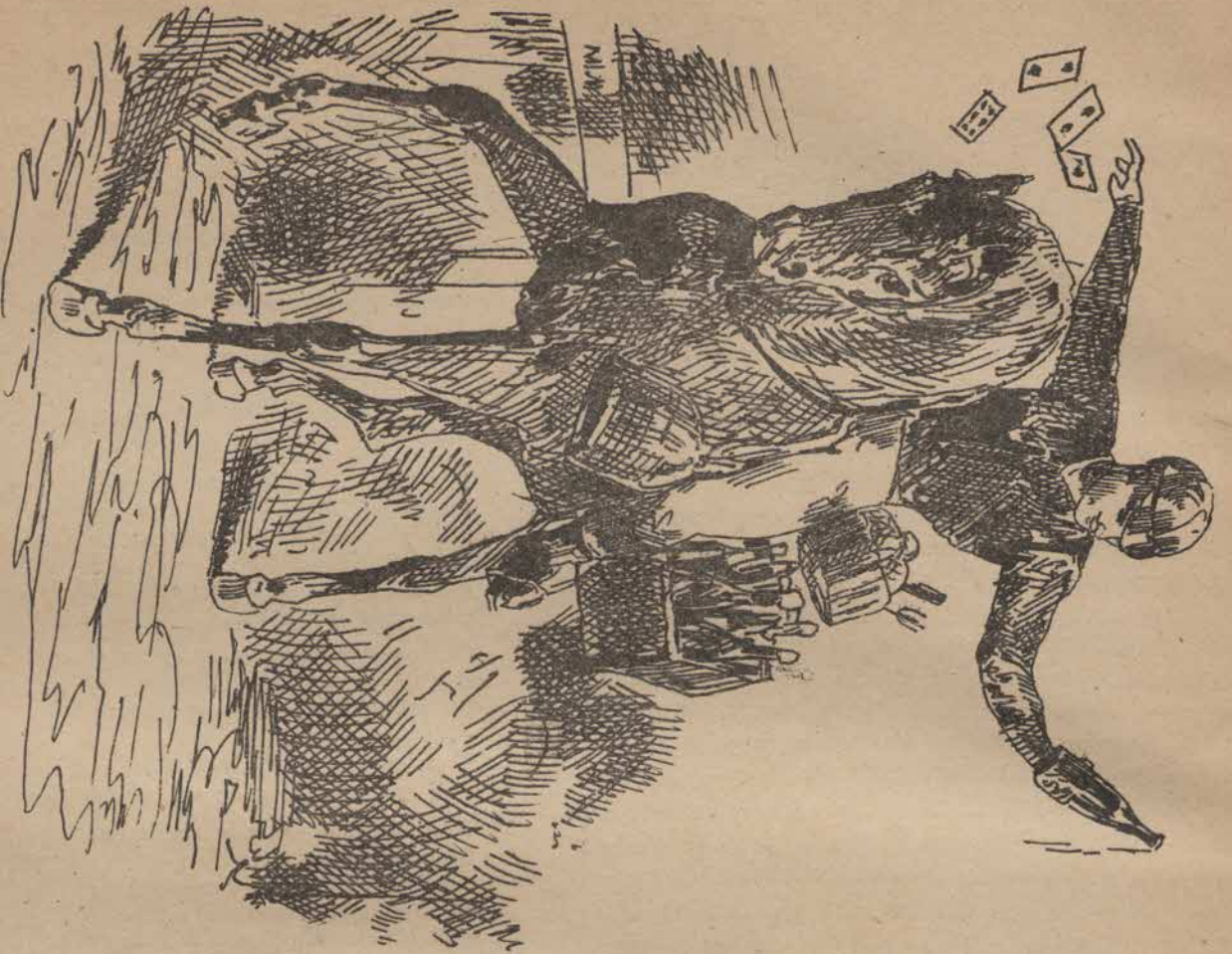
Nej, jag vill vänta på bättre tider
Och hoppas än,
Och le och skämta fast hjertat svider
Och ögonen,
Ty veklig klagan ej höfs en klok
Och trotsa ödet vill blott en tok.

Tag lifvet lätt och förstör ej tiden
Med gagnlöst knot.
Var nöjd i medgångens dag och striden
Gå lugnt emot;
Och för att öfva dig deruti,
Du läsa bör "min filosofi."

H. H.

Uttydning af Charaden i föregående N:r:

Likvagn.

Kan användas vid schnitkøljest.

— John, du måste till hvad pris som helst vinna löpningen!

— Men om jag bryter halsen af mig, mylord!

— Jag fördubblar din aftöning.

De första fem minuterna.

Tio minuter.

Femton minuter. Försvinner för åskådaren.

STOCKHOLMS
PUNNSCH

Pr. för ¼ år: 4, 10 Rdr. Rmt; för ½ år: 3 Rdr. Rmt; för ¾ år: 1, 25 Rdr. Rmt, postförvaltarearvodet inberäknadt,
lösnnummer 10 öre... Prenumeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen.

1873

Nº 29.

"Ingen plats ledig?"

"Ja, längst derborta är en liten trädgårdsstol ledig!"

Liten krönika.

Lördagen den 25 Oktober.

Punsch emottog en gång ett bref, hvilket han återgaf i sina spalter, och i hvilket brefskrifvaren, en befallningsman, berättar för sin husbonde; "att efter en myckenhet brist på regn, så har det åter börjat regna, och regnar nu i stor myckenhet" . . . och Punsch är verkligen frestad att börja sin lilla krönika, med samma jeremiad; ty det har under de sista dagarne verkligen fallit "en myckenhet regn", och med regn och blåst har hösten nu tagit våldet om hand. Hasselbacken är stängd, ångsluparne hafva slutat sina turer för i år, Molinska fontänen spelar icke mer, vi kunna icke längre sitta utanför vattenbutiken i Kungsträdgården och dricka vatten "som visserligen verkar", utan vi måste taga plats i butiken, och ödmjukt anhålla om att få vattnet kylslaget, orkestrarne hos Blanch och Berns ha krupit in i salongerna, och publiken efter dem; med ett ord, det är slut med förlustelserna i Guds fria natur, och vi tvingas att söka dem inomhus. Till att börja med ha vi våra teatrar. Vi gå och försjunka i beskådning af de vackra "apparitionerna" på våra kungliga scener; skratta åt "herrarne Frontignac" på mindre, klappa händerna åt "piparne" på Ladugårdslandet, och gäspa åt "den Bergtagna" på söder! . . . Jaha! om vi just icke, i likhet med de lyckliga tyskarne, ha fått oss en "Hohenzollersk väderlek" efter vår svenska "meteorologi", och det är just det som förargar oss, men allt har dock lyckligtvis en öfvergång, ty annars fruktar Punsch att det blir svårt att finna en öfvergång på våra gator.

Litet prat vid Punschglaset.

"Blir här något uppehåll, så att man får stiga ut på några ögonblick?" — frågade en resande med det blandade tåget, när detta stannade vid Jerna station.

"Ja, Jerna, fyra minuters uppehåll!" svarade konduktören, och öppnade vagnsdörren.

"I en antiqvarisk bokhandel här i hufvudstaden inkom en gång en person och bad att få låna en bok som hette, "Judinnan i Vattkannan" (skall vara "Judinnan i Vatikanen").

I samma bokhandel infann sig äfven en gång en bonde och såg sig med dum och sömnig uppsyn omkring, hvarefter han ställde en korg på disken.

"Vill 'erra vara så goder och ge mig ena 'alfva hval strömming!"

"Strömming!" utbrast bokhandlaren förbluffad, "här finns icke annat än böcker!"

"Jasså! . . . nå lia gödt, så ge mej då för 24 skilling böckling!"

"Böckling! . . . Böcker sade jag . . . sådant hvar med man befordrar upplysning. Du ser ju dem stående på hyllorna. Tycker du att det är böckling det här!" utbrast antiqvarien förargad och framvisade en bok.

"Nå, jamen, när jag nu en gång kommit in så skall jag väl något ha af 'err 'andelsman . . . var derfor så alltför rar och ge mej för 6 skilling ättika!" genmålde den oförbätterlige bonden och framsatte en tom flaska.

Men som bokhandlaren's tålmod nu var slut kom bonden i en hastig vändning ut på gatan, der han stod en stund och ref sig bakom örat, innan han kunde hämta sig ifrån sin öfverraskning.

"Kors så dum ja va' som inte begärde futusken, 'an sa ju att 'an 'ade upplusing att sälja!" Och görande sig denna själföfbräelse, gick landtmannen in på en krog för att taga sig en tröstare.

För att söka undanrödja den tvist, som hitintills lagt hinder i vägen för föreningen emellan orleanister och legitimister, så har man föreslagit, att hänskjuta "Fan"-frågan till presternas afgörande.

En rysligt, förfärlig, ytterst hemsk och hårresande berättelse om en dram ur verkliga lifvet, kan uppkomma på följande vis: I Norrland, der nervsystemet hos de qvinliga innebyggarna i allmänhet måtte vara i ett öfverretadt tillstånd, och der man, så att säga, ofta ser i syne, der får, vid en lastageplats, en vid hafsstranden lustvandrande qvinna, utrustad med svaga ögon, men med en i högsta grad liflig inbillning, se att från ett förbifarande fartyg en menniska kastas öfver bord, och från en båt bankas den olycklige i hufvudet med en åra, ända tills att han icke eger mera kraft än att han kan sträcka upp sina armar öfver vattenytan, men detta gör han likvisst med ihärdigheten hos en envis finne, trots "bankningen" i hufvudet! . . . Men allt detta var ju naturligtvis för mycket för en nervsvag qvinna att stillatigande åse, och med lifliga ångestrop hastar hon upp till lastageplatsen, och lik en löpeld sprider sig snart hennes hemska berättelse, och väcker rättvisans handhafvare ur sin middagsslunmer. En röfware grasserar på hafvet, och i deras egen lugna havsvik, det var allt för spännande för att icke sätta alla krafter i rörelse. Polisen uppådas och beväpnas, alla vapenföra män gripa till vapen, en ångbåt klargöres, och öfverfylld af ifrån hufvud till fot beväpnade män, liksom om det hade gällt ett härnadståg, ilar ångbåten ut till hafs, der den snart upphinner röfwaregalejan, som af stilltje hindrats att komma synnerligen långt ifrån det ställe der brottet blifvit föröfvadt, och piraten, den botteniska vikens sjöbuse, anammas och tages i

släptåg af ångbåten, som återvänder, stolt dragande efter sig sitt segerpris. Ombord på galejan voro förutom besättningen, några och trettio finnar, hvilka skulle återvända till sina hem, efter vid lastageplatsen avslutade affärer. Man kan tänka sig deras häpnad och öfverraskning när de sågo sig så der tagas såsom pris, efter att nyligen ha lemnat hamnen i all vänskap, och ingen kan förtänka dem, att de alla stannade i den öfvertygelsen, att krig hade utbrutit, emellan deras gamla och nya beherrskare, och med bekymmer öfver dessa så hastigt påkomna förvecklingar som tycktes komma att inverka på deras nyligen så lyckligt uppgjorda affärer, afbidade de med lugn undergifvenhet de kommande händelserna. Emellertid ökades deras förvåning än ytterligare, när de alla blefvo under betäckning förda, inför en sittande domstol.

”I ären misstänkte att ha kastat en man öfver bord,” började domaren sitt förhör.

”Vi!... åh Gud bevara oss väl!”

”I neken således?... Hvad var det som kastades öfver bord, efter som det icke var en menniska... ty att någonting kastades öfver bord kunnen I väl icke neka till?” sporde domhufvanden med knipslug min.

”Vi ha icke kastat något annat öfver bord än en bastmatta.”

”En bastmatta... hml... Men hvarför sattes en båt ut och hvarför slog man bastmattan med årorna?”

”Båten hade vi redan i sjön, ty skutan bogserades, och roddarne tyckte det vara roligt att med årorna sänka mattan i djupet.”

”Hm... men armarne; hvad var det för armar som oupphörligt stueko öfver vattenytan?” frågade domaren, som tyckte att saken började se litet besynnerlig ut.

”Armar, det har icke fan sett några armar sticka upp ur vattnet,” förklarade finnarne smått förtretade.

”Ja, men människan här har sett ett par armar flera gånger sticka upp öfver vattenytan, och domstolen önskar en förklaring på dessa mystiska armar, som ständigt plaskade på vattenytan?”

”Plaskade!... åh, der ha vi det!... vårt ankare hade kommit oklart, och därför hyfva vi det upp och ned, och den derigenom upp och ned vickande ankarstocken har man tagit för ett par armar,” upplyste besättningen småflinande.

”Jaså, en ankarstock... Men,” utropade domaren, gripen af en lycklig ingifvelse, ”folkpasset, fram med folkpasset!” och folkpasset framtogs och befanns att ingen enda människa saknades ombord, och fullkomligt nöjd med denna upplysning förklarade sig domstolen tillfredsställd. Men finnarne voro icke tillfredsställda, med detta uppehåll i deras

resa utan begärde 3,000 kronor i skadestånd, ångbåtskaptenen begärde ersättning för det han bränt sina kel förgäfvades, och qvinnan som åsett den förfärliga händelsen ville icke medgifva att hennes närsynthet, understödd af en liffig inbillning, kunnat förvandla ganska vanliga omständigheter till en hemsk dram, fasthåller envist vid sin berättelse, som finner många trovärdiga åhörare, och sålunda skall denna komiska historia fortplantas, och af våra barnbarn upptagas såsom en ”sannfärdig, churu ytterst ryslig,” händelse.

De tyskarne, de tyskarne! de äro nu ett för märkvärdigt folk att kunna göra egendomliga upptäckter och i ljuset framdraga vetenskapliga förhållanden, som andra icke haft den minsta aning om! Nu ha de genom sina forskningar, upptäckt en särskild väderlek, som kallas för den Hohenzollerska, och som nordtyskarne intagit Judarnes plats såsom Guds utvalda folk, så hafva de också fått sig en ”nordtysk meteorologi”, och i denna har den Hohenzollerska väderleken fått sig en framstående plats. Nu är det icke längre de af vår Herre bestämda uaturförhållanden som afgöra väderleken der Hohenzollarn far fram, utan det är hans mer eller mindre goda lynne som framkallar solsken eller mulen luft, åska, storm, förödelse! — Gud lät en ”förbättring”, öfverkomma det folk, som djerfdes träda hans makt för nära, och visserligen tyeks en slags babylonisk förbistring redan råda inom det stora fäderneslandet, och det är således att förmoda, att detta moderna judiska folk, som djerfves tillmäta sin beherrskare gudomlig makt, i likhet med Guds först utvalda folk, ”kastats i ett babyloniskt fångenskap”, och derefter strös lik dessa sina själsfränder ut öfver verlden till straff för sin förgätenhet!

Bokstafs-Gåta.

a a a a b b b e d e e e e f f g i i k l l l m m
m n n n o o o p p r r r r s u.

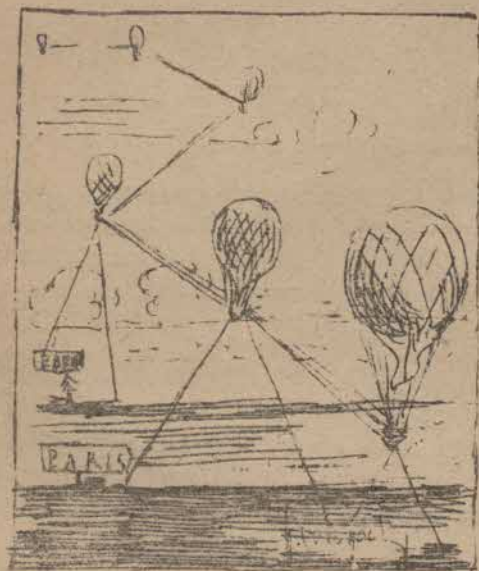
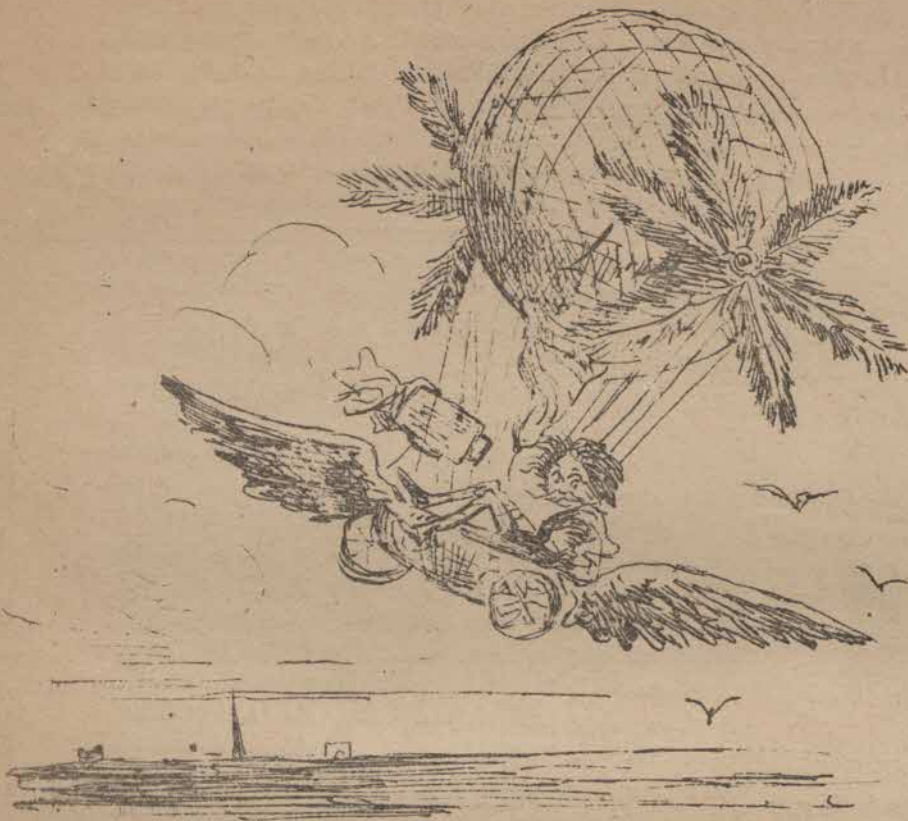
Om man rätt sammansätter ofvanstående bokstäfver bildas deraf 8 ord, hvilkas begynnelse- och slutbokstäfver utgöra namnen på tvenne män, som djupt ingripit i Frankrikes öde.

Orden äro:

- 1) En sort spik.
- 2) Ett arabiskt namn.
- 3) Ett vinterplagg.
- 4) Ett djur tillhörande amfibierna.
- 5) Något som finns i bagarbodarne, n. b. då gesällerna icke gjort strike.
- 6) En stad i Böhmen.
- 7) Pluss *h*, en modern kompositör.
- 8) Ett härads namn i Wermland.

Uttydning i nästa N:r.

framtidbilder.

STOCKHOLMS
PUNSCOK

1873

Pr. för ¼ år: 4, 10 Rdr. Bunt, för ½ år: 3 Rdr. Bunt, för ¾ år: 1, 15 Rdr. Bunt, postförvaltarearvodet inberäknadt, lösummen 10 öre. — Prenumeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen.

Nº 30.

— Generar jag er, min närtiga, så...
— Åh en sådan herre, som min herre, kan visst icke genera!

Liten krönika.

Lördagen den 1 November.

Ödmjuka tjenare, herr älderman! Hosta och snufva som vanligt, hva' sa'? Nå ja? hvad har man egentligen för nöje af att fara omkring med blåst och oväder, håll sig beskedligt hemma hos sig, herr älderman, och låt bli att leka "herre på täppan" med att sätta fartyg på grund och myror i hufvudet på sjöförsäkringsbolagen. Skall han aldrig bli som en annan menniska, han, gamle Jeremias Höst, en gift och städad man, som lägger bort att traska omkring på äfventyr, eller, om han skall fortfara att vara värderingsman på våra nödtorftiga behof, åtminstone låta bli att stegra hyrorna och fara försigtigt fram med vedskutorna. Ja så, han axlar sig och vill ej höra några pikar. Nå väl, då vill jag ge herr äldermannen något att fundera på.

Ser han, nu är det som så, att våra befestningar vid Fredriksborg blifvit tagna i besigtning. Kan han gissa hvarföre? . . . Jo, se det der stora kulturfolket, som sträckt sina långa — framtidsplaner på Danmark och Frankrike, har nu beslutat att försöka sin nya flotta i Östersjön. Ja ja, det är nu bara ett försök, fast, det förstås, om Gotland eller någon annan godbit skulle anses såsom ursprungligen tillhörande det gamla förbundet, så inte får man väl förundra sig öfver det. Punsch tror sig dock ej behöfva anropa hvarken Bismark eller Beckman för det; ty han har låtit underrätta sig om, att det är endast en vetenskaplig expedition, som är i fråga. Sjöbotten omkring Wisby lär i första rummet bli föremål för undersökning, emedan man tror, att den gamla hansestadens rikedomar ligga qvar der, och för att noga få reda på försvarsväsendet i Rans riken, lärer flera vetenskapsmän komma att medfölja. Bland svenska sådana nämnes serskildt den store forskaren, som upptäckt Zargasso-sjön; författaren till zoologiska notiser i Dagens Nyheter, hvilken förutom "flytande korrespondenser" till sin tidning, lärer komma att tillhandagå "hafstrutarne" med goda råd, i händelse någon fara hotar deras område. Att politiska väderhanar i mängd komma att infinna sig, seglande i öresundska lotsbåtar och försedda med alla möjliga instrumenter för att observera, hvarifrån vinden blåser, är ju helt naturligt. Den store uppfinnaren Wy Bdr lärer äfven inom kort ha att emotse kommandörsinsignierna af tyska orden "Stora Korken" för att tillhandagå expeditionen med sina erfarenheter i sättet att "taga vatten öfver hufvudet". — I alla händelser ber Punsch att slippa vara med, emedan han då lätt kunde falla någon på läppen. På afstånd vill han dock betrakta det hela och, i öfverensstämmelse med sin vanliga politik, vill han sedermera vid bålen berätta hvad som tilldragit sig.

Litet prat vid Punschglasaset.

I samma antiqvariska bokhandel, som Punsch i sitt föregående nr talat om, inkom en hederlig landjunkare, för att byta om de böcker han haft till låns från bokhandeln, och medan egaren uppskref de nya böcker, som landtmannen skulle erhålla till låns, roade sig denne med att studera titeln i de böcker, som stodo uppradade på hyllorna. "Platii opera . . . Det var mig en best att ha skrifvit många op'ror! Den der har jag aldrig hört talas om. . . . Hvad kostar hela herrligheten?"

Bokhandlaren uppgaf priset, och som landjunkaren fann det billigt nog, köpte han arbetet samt började att bläddra i det digra, i flera band afdelade, arbetet.

Gubben stirrade en stund på texten, sköt glasögonen upp på pannan, höll boken rätt, vände den upp och ned, höll den på sned, gnuggade sig i ögonen; men ingenting hjälpte. "Hm! det här var för rasande konstigt! . . . Aldrig i min tid har jag läst en så besynnerlig svenska! . . . Hvar är den här boken tryckt?"

"I Stockholm," svarade bokhandlaren, som hade svårt att dölja sin munterhet.

"Kors, aldrig i min tid visste jag, att di i op'rorerna talade en annan svenska, än vi hederliga hvardagsmenniskor. Men se, det här är då ackurat omöjligt för mig att förstå, var derföre så god och ställ upp den igen!" Och som bokhandlaren blott velat sätta landtmannens kunskap i latin på prof, så återtog han boken utan invändning.

Det är bestämdt bara ett tanklöst prat, en ful ovana, eller kanske bättre, en oriktig blygsamhet, som kommit oss att tro, det vi icke vidare skulle ha något inflytande i den utländska politiken. Utan att vilja annat än blott i förbigående påpeka lotsfrågan, i hvilken förveckling med danskarne vi visade med hvilket allvar och kraft vi visste att fordra upprättelse för en kränkning af våra rättigheter och vår förmåga att gent emot en oförsynt granne knyta handen i byxfiekan; så ha vi ju dessutom vid så många andra tillfällen lagt i dagen, huruledes vi blott och bart genom enskilda lausdmäns uppträdande, verkat afgörande på verdens politiska öde. Må man icke glömma, att det var med en svensks tillhjälp, som Napoleon III lyckades att komma in i Frankrike, och sedan transmännen väl en gång fått honouir ibland sig, så måste de dragas med honom ända tills Sedan. — Och må man ihågkomma, att det var med en svensks tillhjälp, som general Prim lyckades komma öfver spanska gränsen och väl en gång inkommen i det sköna landet, måste drottning Kristina gifva vika för sin förra gunstling, hvilket skalkar påstå dock icke lärer hafva

varit första gången. — Afven ha vi ju nyligen genom en korrespondent till en af våra dagliga tidningar fått kännedom om, att en af våra landsmän, vid namn Anderson, verksamt bidragit till, att en förtryckt stam i Afrika lyckats afkasta oket, sedan likvisst Andersson under detta krig tillsatt ena foten, som ligger begrafven på ett bataljält, hvarför denne vår tappra landsman troligen af efterverlden kommer att kallas för Afrikanus Fotografvus eller någonting dylikt. — Men nu har vår makt stigit än' mera! nu behöfva vi icke ens längre uppträda personligen, ty nu är det alldeles tillfyllest, om vi skicka en af våra peruker. Men det skall vara en med dessa guldgula, för sin magiska trollkraft historiskt ryktbara lockar. Nyligen har en sådan lockperuk blifvit i allsköns tysthet öfversänd till kontinenten, der den skall användas såsom lockbete på en ung skönhets hufvud. Man hoppas nemligen, att den ljuslockiga skönheten skall lyckas samla omkring sig en skara tillbedjare, hvilka i sin slafviska beundran skola finnas villige att blindt lyda och utföra hennes minsta vink; med denna trogna skara skall man genomföra sina politiska planer i Frankrike, och till dessa politiska förvecklingar är således en svensk peruk orsaken. — Kom sedan och säg, att våra perukstockar icke ha något politiskt inflytande!

MADemoiselle LA FRANCE (*inträder och gör en vördnadsfull nigning för fransmannens president*). Herr Marskalk! Oron öfver mitt kommande öde, har drifvit mig hit att för Er beklaga mig öfver mina så kallade tillbedjares handlingssätt emot mig!

MARSKALKEN (*i det han med förekommande ridderlighet ledsagar La France till en divan*). Min sköna, är det någon som djerfves förolämpa Er, så vet Ni, att min värja alltid står till Er tjänst!

LA FRANCE. Tappra Magenta, derpå har jag haft så många bevis, att jag aldrig ett ögonblick tviflat att jag hade en försvarare i Er, och såsom ett bevis på min tillförsigt så ser Ni mig här...

MARSKALKEN. Ni beklagar Er öfver Edra vänner... hur heta de nu igen, de äro ju en hel massa? ... låt se! Orleanister, Bourbonister, Gambetister Fusionister och Madonnan i St: Vierge vete, allt hvad de heta alla dessa Edra vänner, på "ister"... men jag tycker att Ni har alldeles för många. För-låt, om jag rent ut säger att det skadar ert rykte!

LA FRANCE. Ack ja, Magenta, det är just detta jag mest fruktar för!

MARSKALKEN. Är det så att de på något vis genera Er så... se dit bort. Ni ser denna skog af bajonetter; på en vink af mig, så... Ni förstår!

LA FRANCE (*döljande ansigtet i sina händer*). O, nej, Marskalk, förskona mig från vidare blodsutgjutelser bland mina s. k. tillbedjare!... Spar ni Edra soldater mot våra gemensamma fiender.

MARSKALKEN. Det är just så jag också tänki!... Men hur vill Ni man skall bete sig mot alla dessa Edra vänner, som alla fika efter Er hand?... Är det någon Ni är rädd för, och vill ha oskadliggjord?

LA FRANCE. Jag nekar icke till att jag hyser en viss fruktan för den der abbé Ultramontanus!

MARSKALKEN (*tummande förlägen sina mustacher*). Hm!

MARSKALKINNAN. Min adle make! (*blir varse La France*) Ah! en tête-à-tête!

MARSKALKEN. Ser Ni icke hvem det är, Madame?

MARSKALKINNAN. Jaså, är det Ni mademoiselle! ... Det förundrar mig, Magenta, att Ni icke skickar den här slynan in i ett kloster, för att återföra henne under den helige påfvens lydno!

LA FRANCE (*i det hon reser sig med stolt hållning*). Tillåt att jag nu lemnar er marskalk... jag litat på ert ridderliga skydd... Men retas jag, så vet Ni hvad jag är i stånd till! (*går.*)

MARSKALKINNAN. Bry dig icke om hennes hotelser Magenta, utan lyd du mitt råd och skicka henne till ett kloster, och gif henne sedan åt Ultramontanus! (*går.*)

MARSKALKEN. Ventre bien!... Helldre en öppen-ärlig batalj, än dessa fördömda intriger och fordringar!... Ah! välkomne mine Herrar!

ORLEANS (*bugar sig för marskalken*). Store falt-herre!

BOURBON (*d:o*). Kyrkans trogne son!

ULTRAMONTANUS (*d:o*). Påfvens svärd!

REPUBLIKEN (*d:o*). Århundradets Bayard!

MARSKALKEN. Se, så, mine herrar!... Det är godt och väl allt det der!... Men ert egentliga ärende?

ALLA (*i korus*). Jag begär La France, Er sköna myndlings hand!

MARSKALKEN. Det der är någonting som jag alls icke blandar mig uti. La France har sin fria vilja... men skulle det falla någon in att vilja taga henne med storm, att våldföra hennes frihet och störa det lugn jag lofvat henne, så... kratsch! Ni har väl hört hur mitraljöserna låta? (*Friarne draga sig tillbaka något förlägna*).

Uttydning af bokstafsgåtan i föregående N:r.

Männen heta:

Napoleon, Bismarck.

Orden äro:

1) Nubb. 2) Ali. 3) Pels. 4) Orm. 5) Limpa.
6) Eger. 7) + h Offenbach. 8) Nordmark.

“En stor näsas inflytande på en kolerisk natur.”

Bläckhornssqvaller

af

Trimoleon Trimm.

Bonifacius Spitz, hvilken vi nu taga oss friheten föreställa våra ärade läsare, var en af dessa små själar, som aldrig trifvas i sällskap med annat hederligt folk, vandra vanligtvis för sig själfva, missnöjda med världen, med allt dess tillbehör, knapt erkännande dess skapare, emedan deras sjuka galla försätter dem i en viss feberaktig oro, och bringar dem i uppror mot allt, hvad som står högre än de själfva; gallsjuka personer äro derföre vanligtvis republikaner. Herr Spitz var argst, den minsta småsak förorsakade honom alltid gallfeber, och som sinnet ofta rann öfver på honom, och han ledde ytterst sparsamt, så hade alla fettämnen bortdunstat från hans kropp, och han såg ut som en skata, den der allt ifrån sin födelse genomgått Bantings kur. Äktenskapet ansåg han vara ett band, som man blott under högst tvingande omständigheter borde knyta; och med sitt spanska rör mättade och värmden han ofta upp den nödställda, som bad honom om hjälp, bevisande sålunda sin egendomliga uppfattning af ömheten för nästan.

Sådan var herr Bonifacius Spitz, som visserligen har någon sin like i samhället, men lyckligtvis är deras antal icke så stort, att det kan utgöra någon fara för menskligheten, som betraktar dessa parasiter, hvilka äro en förgälselse för sig själfva, med mera åtlöje än harm.

En lördagskväll hade Bonifacius Spitz lagt sig med den oomkullrunneliga föresatsen, att, vara hvad väder det ville, och hända hvad som helst, göra en lusttur till Södertelje med påföljande dags extratåg. Sedan han fattat detta beslut, somnade han och sof lugnt till morgonen.

Bland Spitz många egenheter, var äfven den, att han fann ett synnerligt nöje i att täfla med Hin Häle i att stiga tidigt upp om morgnarne; och denna morgon hade Bonifacius Spitz visat sig synnerligen rask; ty, innan den förra fått sina ryktbara tofflor på sig, var vår vän Bonifacius redan rakad.

Sedan Spitz hade upprullat gardinen och öfvertygat sig att vädret var vackert, en lycklig omständighet, som utöfvade ett helsosamt inflytande på hans nerfretliga temperament, så borstade Bonifacius sina kläder. Ty, sedan han, efter många olika försök, kommit till den öfvertygelse, att ingen människa kunde vara honom i lag, och föröfrigt beräknade att det skulle göra honom en betydlig besparing, företog han sig att bli sin egen upppassare. Visserligen hände det någon gång, att han under upppassningen blef förargad, och i sin ilska sönderref sina kläder; ja, han gick så långt i sin ursinniga vrede, då han fann detta för dyrbart, att han i sin vilda paroxysm fattade en rotting och piskade sig själf Men, då han fann att detta medförde för mycken sveda och värk, upphörde han så småningom äfven med dessa koleriska utbrott och nöjde sig med mera dämpade utgjtelser, inskränkande sig till att förarga sig öfver att han icke hade någon mensklig varelse, på hvilken han kunde uttömma sin vrede. Tack vare det herrliga vädret och Bonifacii ovanligt lugna lynne, avslutade han sin klädsel denna morgon utan den ringaste harm, samt fattade sin hatt, sitt spanska rör och gick till den billigaste restaurationen, för att för-

tära sin frukost, hvilken lyckligtvis smakade honom väl, och aflopp utan att hans själs jennvigt blef det ringaste störd — hvarefter han begaf sig i all maklighet på väg till banhallen, som vid tiden för vår berättelse ännu var den södra, och anlände i lagom tid att skaffa sig biljett och intaga platsen i en kupé, hvarefter tåget satte sig i gång, utan att vår vän Bonifacius behöft vänta, något som vanligtvis utöfvar en nerfretande inverkan på otåliga lynnen, och enligt all anledning betydligt stort Spitzens goda lynne för dagen.

Hans belåtenhet ökades allt mer, då han fann att vagnen, utom honom själf, blott innehöll tvenne passagerare — ett aktningvärdt fruntimmer med sin dotter.

Det aktningvärda fruntimret, som hade ett mycket godmodigt utseende, kunde, i följd af sin medfödda svaghet, ej underlåta att genast börja ett samtal med den midt emot henne sittande, till utseendet så hyggelige Bonifacius Spitz. Hon utbredd sig till börja med öfver deras tur, att på denna lustfärd få njuta af det herrligaste väder man kunde önska sig.

Till lycka för det aktningvärda fruntimret med det godmodiga utseendet, var vår vän Bonifacius Spitz vid det förträffligaste humör i världen.

“Jag är för min del förtjust öfver detta gudomliga väder”, svarade han med ett söttursat grin. “Det fula vädret utöfvar ett menligt inflytande på mitt lynne, som är, jag medger det, särdeles retligt. Fult värder försätter mig alltid i dåligt lynne; är det vackert åter, så är jag den bästa människa i världen. — Ser ni, min fru, jag är något häftig af mig, allting retar mig, jag förargar mig åt den minsta småsak, å’ har jag ingenting att förarga mig öfver, så . . . så, förargar jag mig ändå!”

Den aktningvärda gudomliga frun tyckte att den hederliga Bonifacius var särdeles att beklaga, samt förmodade att hans lättretliga humör troligen härledde sig af “hemloröjter”, hvilka i hög grad anfäktade honom.

Som vår vän Bonifacius icke ville visa sig vara mindre hemma i terminologien än hans nya bekantskap, medgaf han godvilligt möjligheten af den aktningvärda fruns åsigt, ty någon orsak måtte det vara, att han, som var en i botten så god människa, hade ett så ilsket sinne. Spitz smålog, när han försäkrade detta, och kastade, för första gången, en blick på den aktningvärda fruns dotter. Men vid detta ögonkast på det unga fruntimret, blef Bonifacii förträffliga humör totalt bringadt ur sin jennvigt. Hans kinder blefvo askgråa, hans andedrägt kort, och läpparne blefvo gröna af ilska. — En näsa med dylika ofantliga dimensioner som den unga damens, kunde ej annat än förarga honom. Denna djerft utskjutande tipp, detta storartade, romerskt krökta näsben, hela denna luftklyfvande näsa, hade något så trotsigt, så oförskämtdt, ja, det hela var allt för näsvist, att ej vår vän Bonifacius Spitz skulle bli ursinnig öfver, att en människa kunde vara nog ogrannlaga och visa sig med en dylik snabel. Spitz började kasta sig oroligt af och an på bänken, och den aktningvärda frun, som var upphöfvet till flickan med den stora näsan, hade till svar på en i all oskuld framställd fråga, om “hemloröjterna” började ansätta honom, troligen erhållit en spark, om ej, till lycka för henne, och det manliga könets heder, den betlefrade Spitzten varit för rädd om sina många liktorner.

(Forts.)

STOCKHOLMS

PUNSCCK

1873

Pr. för $\frac{1}{4}$ år: 4 10 Rdr. Rmt; för $\frac{1}{2}$ år: 3 Rdr. Rmt; för $\frac{3}{4}$ år: 1, 15 Rdr. Rmt, postförvaltarearivudet inberäknadt, lösummer 10 öre... Premmeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen.

N° 31.

— Är ägget skämt!... Nå, ja, visst luktar det något litet... Men ser ni, om man äter det mycket fort, så känner man det icke!

Liten krönika.

Lördagen den 1 November.

Det är då högst besynnerligt, att man skall beskyrma sig öfver att vår nationalflagga kommit så högt upp som på kungl. slottet! Men ändå egenomligare, att påstå, den skulle *vanpryda* denna monumental byggnad... Hm! Kan den svenska flaggan *vanpryda* någonting hvaröfver den är hissad?

Det fanns en tid; och Herren gifve att den snart komme åter!... då hvarje svensk kände sitt hjerta slå häftigare, när han såg de blågula färgerna. Hans stolta minne vaknade, och han tackade Gud, som hade låtit honom födas svensk. Men nu blir man vid misshumör, när man ser sin nationalflagga svaja från någonting stoltare än en ångbåt eller ett sommarnöje. Nå, ja! ingenting är omöjligt här i världen! och de finnas, som det hade fallit bättre i smaken, att se en skandinavisk flagga svaja från svensk kungäborg, andra som tyckt mera om en röd, o. s. v. Men nog gläder det Punsch, och alla fosterlandsvänner med honom, så länge vi högt öfver våra hufvuden se svaja, Sveas fria färger. Det enda Punsch skulle vilja anmärka är att flaggan är alldeles för liten i förhållande till slottets höga och långa fasad. Punsch skulle vilja ha den mycket större. Utom det att den otvifvelaktigt skulle taga sig mycket bättre ut om den blef kolossalare; så vunnes äfven den fördelen, att den skulle falla bättre i ögonen på ett visst parti från landet, som aldrig nog ofta kan påminnas om att det finnes någonting som står högt öfver enskilda fördelar, nemligen fosterlandet, samt att våra färger icke äro röda, utan blåa och gula!

Någonting som äfven är högst anmärkningsvärdt, är "vissa's" ömhet för en del af vår goda befolkning, som man i gemen kallar för bönder. En af dessa "vissa", har nu nyligen tagit till orda, och beklagat sig öfver en författare, som med sin signatur undertecknat en artikel som försvarar bondeståndets representanter, och nu kommer i en senare artikel samme signatur, och har åtskilligt att anmärka just emot detta stånd. Punsch tycker icke alls att detta är underligt! Ty den första artikeln har otvifvelaktigt till föremål de medlemmar af det *hedervärda* bondeståndet, hvilka framställa en herrlig typ af en fri och stolt bonde, mån om sitt lands anseende och oberoende, och till hvilka intet land har att uppvisa maken. Dessa bönder ha endera blifvit inom sitt stånd, för att höja detsamma, eller ock sjelfva brutit sig en bana uppåt. Dessa vackra "bondgubbar", ha i alla tider blifvit värderade, och Punsch håller med om, att de regenter kommit till korta, som velat trampa deras sjelfständighet under fötterna; ty deras frihet gällde ju också hela nationens. Men den andra, eller senaste artikeln åsyftar en hel

annan art af bönder; sådana "som ingenting lärt och ingenting glömt." En art dunkla figurer, som synas icke ha riktigt klart för sig att torpet blott är en högst liten del af någonting mycket stort, som vi kalla för det gemensamma fäderneslandet och som omsvävas af en idé, som bjuder oss att sätta det enskilda intresset i ett lägre rum; samt att detta gemensamma fädernesland kan komma i fara, om man är räddare för *kronoskatt* än *brandskatt*. Vidare äro de mycket fallne för krängel, partiintriger och sjelfviskheter. Dessa ha konungarne icke lupit någon fara af att hålla med korta tömmar; tvärt om! Gustaf Wasa var just en välsignelse för landet, därför, att han visste styra med stränghet, och när han såg att den tidens landtmannaparti genom sitt krängel höll på att sätta landets frihet på spel, då visade han dem mynningen af några artilleripjesser, och sinnena blefvo i en hast lugna och sansade. Och för denna handling af kraft, tackar än i dag "Sverges allmoge" honom för; ty med "Sverges allmoge," menade Gustaf naturligtvis, icke "landtmannapartiet," utan *svenska folket*.

Men det är ju för rasande konstigt, att Punsch aldrig kan låta bli att fördjupa sig i saker som egentligen icke angå honom! Hvad angår det Punsch, om vi t. ex. genom våra utomordentligt långa naglar egde förmåga att uppgräfva gamla kung Gösta, så att den barska herrn, ett tu tre, visade sig för de förskräckta bönderna, och desse genast kröpo till föga och lofvade bot och bättring! Aldrig en smul, hade Punsch att göra mer än på sin höjd att rita af landsmännen, icke landtmannapartiet, Gud bevare oss väl från slika porträtter!

Punsch har ju förofrigt sin plats redan anvisad. När han icke kan, mot sitt samvetes vittnesbörd, vända upp och ned på allting; när han icke vill medgifva att det tillhör en tidning att göra svart till hvitt, och lofsjunga allt hvad som införes, men aldrig erkänna hvad som framalstrats genom våra egna armar, eller hvad som på svenskt tungomål framqvådes; så har han ingenting annat att sysselsätta sig med, än med väder och vind. På sin höjd får han tala om "apositionerna" på teatrarne, beundra bearbetningar, men rynka förnämt åt originalarbeten, vara rödare än den största tok som Conradsberg inhyser, och gör Punsch icke detta, så få icke kolportörerna utbjuda honom, och detta svära vi, vid Kasper och Nisse, de hedersknyfflarne.

Litet prat vid Punschglaset.

Punsch har varit i tillfälle att erhålla en afskrift af ett bref, som H. Helighet Fadren i Rom skrifvit

till H. Herrlighet Fadren i Birka, och tager Punsch sig friheten härmed återgifva dess innehåll:

“Ers Herrlighet!

“Allt hö är kött, och alla kristna äro mer eller mindre beroende af den välsignelse, som utgår ifrån nådastolen i Rom, och pligtiga att hörsamma mina ofelbara beslut och önsknningar, såvida de icke v.lja utsätta sig att få sig en Bulla på halsen. Ty J må'n heta Lutheraner eller Reformerta, Katoliker eller Mormoner, så ären J dock ej säkra för att icke träffas af min banustråle, emedan jag, på grund af min stora ofelbarhet, icke ett enda ögonblick skulle draga i betänkande att när som helst slänga den öfver hela världen. Verlden är nu likt ett ludet skinn, det der är uppfyllt af allehanda ohyra, som hotar att krypa ända in i min egen heliga biskopsmössa. Det var med djup smärta jag emottog underrättelsen om att man hos eder uppe i Birka, tagit bort biskoparnes högtidliga skrud, ty det var för en rätt-troende, en högtidlig påminnelse om att det ännu fanns kvar vissa bruk och vanor ifrån den tid då edert land var ett lyckligt land, som emottog sin välsignelse och sin upplysning ifrån Rom. Men ack! Vi fingo icke länge glädja oss åt denna sälla hägkomst! Jag vill nu bedja Er hafva ett vaksamt öga på den, efter hvad jag hört hos Eder pågående bibelöfversättningen, på det att hvad våra heliga och vise fäder till den katolska kyrkans fromma, författat och låtit införa, ej må förkastas, såsom otydligt och förvrängning af Guds rena ord. Tiderna äro bekymmersamma! Ack! Den heliga hvita fanan, ortodoxiens banér, tillbakavisas af dess egna söner; då åter hos Eder i Birka, från Er kungaborg, svajar den fana, som bräckte Roms makt. Och i Tyskland kämpar den der otäckingen med de tre hårstråna allt hvad han kan för att tillintetgöra min kyrka; och i Spanien, Roms stolta hopp, går kyrkans heliga son, don Carlos, baklänges istället att tränga sig till Madrid, der hans faders thron är stående! Men straffet är ej långt borta! Verldens synder skola bli återgåldade. Se, du min broder i Birka! Dessa floder, som svämma öfver sina bräddar, dessa förödande orkaner! Hör hur elden sjuder i Vesuvius och Ætna! Allt bådär ett nytt eldregn öfver Sodom, en ny syndaflod öfver verlden; och väl vore det... Ty Ortodoxien har ingen glädje att vänta sig, så länge det finnes en kristen själ på jorden.

Min ofelbara välsignelse öfver ditt hufvud, du de otrogenes biskop i Birka.

Pio Nono.

En prest i Nerike brukade alltid, då han läste med nattvardsungdomen, och någon stakade sig på något ord, utropa: *stafva!* En dag hände sig ej bättre än att pastorn, då han skulle från predikstolen läsa

bönen “Fader vår,” kom af sig, och under det han som bäst funderade på fortsättningen ropade en röst från orgelläktaren: *stafva!* “Behöfs inte,” svarade pastorn, “ty riket är ditt och makten och härligheten” o. s. v.

En person påstod sig ega en vanlig tälgnif, som var så vass, att han kunde raka sig. En annan, som ville vara ännu styfvare, påstod sig ega en lie som var så vass, att då den hängdes i ett träd, blotta skuggan kunde skära benet af en människa.

Henrik Ibsens senaste arbete, tvenne stora dramer, har nyss lemnat pressen. Henrik Ibsens nyligen utkomna arbete, är redan spridt öfver skandinavien i 4000 ex., och den andra upplagan skall oförtöfvadt läggas under pressen.

Så stod för en tid sedan att läsa i våra svenska, dagliga tidningar.

Henrik Ibsen! var glad att du är född norrman; ty hade du varit svensk, hade man icke talat det ringaste om dig, förr än långt efter din död. Hos oss, der recensenterna tro sig vara mycket större snillen än de författare, som de skola recensera, der fruktar man att högmödsandan skall få fatt med poeten, om hans arbete utbasuneras, och därför tåga vi ihjäl den stackars författaren, och skynda sedan att låta en minnets krans åt hans arbete. Gläd dig således Herik Ibsen, fyratusenfallt gläd dig åt din lycka!

När du dör.

Att lefva är en kinkig sak
Det veta vi en hvar.
Förtalad blir man på sin bak
Snart sagdt i all sin dar.
Men en gång blir du som en gud,
Förtalet byts i jubelljud,
Och det är när du dör.

Hvad godt du under lifvet gjort
Och blifvit tadlad för,
Det kan en gång bli dubbelt stort
En gång när som du dör.
Ja, mångt fel förbyts till dygd
Och intet räknas till din blygd
Blott du beskedligt dör.

Om du framleft i sus och dus
Din korta lefnadsdag,
Så händer att hvartenda rus
Får namn af snilledrag;
Ty har du ingen dygd förut
Så skaffar man dig nog till slut
En sådan när du dör

Olof E.